

De Liefdespijl

Prequel op het boek 'De dochter van de Toragh | Tisa Pescar | www.tisapescar.com

Gwenhyfar Zilda leunde uit het raam van het hofdamesvertrek, op de bovenste verdieping van de Toraghburch van het territorium Birana. Op de binnenplaats beneden haar heerste al de hele dag een grote bedrijvigheid. Een zestal zwarte trekpaarden werd ter plekke beslagen en bedienden maakten het rijtuig reisklaar waarmee Nura Eylisch Yormana, de dochter van de Toragh, de volgende ochtend zou vertrekken. Gwenhyfar kon niet bevatten dat ze haar geliefde meesteres na morgen nooit meer zou zien, maar het was de waarheid. Nura ging weg om met de zoon van de Toragh van Priade te trouwen en ze zou nooit meer terugkomen.

'Wat is daar beneden te zien?' Pallas, een andere hofdame, kwam naast Gwenhyfar staan en tuurde ook uit het raam.

'Niks bijzonders,' zei Gwenhyfar, terwijl ze zich omdraaide. 'Ze zijn de rijtuigen aan het inpakken, en ik probeer me voor te stellen hoe het zal zijn om Nura nooit meer te zien.'

'Daar denk ik liever maar niet aan,' zei Pallas. 'En ik denk nog minder graag aan de rituelen die ze voorafgaand aan haar huwelijk moet ondergaan. Die schijnen vreselijk te zijn.'

'Dat heb ik ook gehoord. Mijn grootmoeder beweert dat de Ruchia's ze bedacht hebben.'

'De Ruchia's...!' Pallas huiverde. 'Dat zijn de slechtste vrouwen op het continent en hun magie is zwarter dan de nacht. Ik hoop dat ik nooit een Ruchia zal ontmoeten.'

'Dat is spijtig.' De lage stem van Sanda Doriac maakte dat Gwenhyfar en Pallas verschrikt opveerden. De hoogste hofdame stond in de deuropening tussen de hofdamevertrekken en de kamers van de Toraghana. Ze was de zeventig ruim gepasseerd en gekleed in een donkergrijze japon, die precies paste bij de kleur van haar opgestoken haar. Haar verschijning had iets statigs, iets dat respect afdwong. Toch straalde ze gelijktijdig een moederlijke warmte uit.

'Iedereen weet toch dat de Ruchia's niet te vertrouwen zijn?' zei Pallas. 'Ik heb nog nooit gehoord dat ze iets goeds deden.'

'Hoe zou dat komen, denk je?' Sanda ging op een leunstoel voor de open haard zitten. Ze pakte de aarden kan die op tafel stond en schonk drie mokken vol wijn.

Pallas haalde haar schouders op. 'Ik heb geen flauw idee. Misschien omdat ze nooit goed doen?'

'Heeft u wel eens een Ruchia ontmoet?' vroeg Gwenhyfar. Ze ging op de bank tegenover Sanda zitten en Pallas volgde haar voorbeeld.

'Nee,' zei Sanda. 'Maar ik heb mensen gekend die wel contact met ze hadden.'

'Wie?' Pallas ogen begonnen te glinsteren van nieuwsgierigheid.

'Dat is niet van belang,' zei Sanda op mysterieuze toon. 'Het is enkel belangrijk dat je beseft dat elk verhaal wordt ingekleurd door degene die het vertelt.'

'Bedoelt u daarmee dat alle mensen die kwaad spreken over de Ruchia's leugenaars zijn?'

'Wat ik vooral probeer duidelijk te maken is dat mensen hun eigen waarheid creëren. Die strookt niet altijd met hoe de dingen werkelijk in elkaar zitten. In mijn ogen zijn de Ruchia's niet beter of slechter dan de Hofmagi's of andere mensen. Alles draait om balans. Zonder warmte is er geen kou, zonder licht kan het donker niet bestaan. Zonder Ruchia's zouden er geen Magi's zijn en andersom.'

'Dat laatste snap ik niet,' zei Gwenhyfar.

'Kennen jullie de oudste legende over de Hoeders van Kyruna?' vroeg Sanda. 'Het verhaal waarin beschreven staat hoe de Grote Kloof is ontstaan? De legende van de liefdespijl?'

De twee jonge vrouwen schudden het hoofd.

'Dat verbaast me niets,' zei Sanda met een glimlach. 'Het is niet het bekendste verhaal over de Hofmagi's en de Ruchia's. Ik heb het in een van de oude boeken gelezen die in de burchtbibliotheek bewaard worden. Maar voor ik verder ga... Ik denk dat de Toraghana het verhaal ook wel wil horen.'

'Ik vraag het haar.' Gwenhyfar sprong op en liep op een holletje naar Nura's vertrekken. Ze kon deze laatste kans een intiem moment met Nura te delen niet voorbij laten gaan. Al vlug kwam ze terug in gezelschap van de Toraghana, die gekleed was in een geborduurd kamerjas van glanzende rode zijde. Ze ging op de stoel naast Sanda zitten.

'Ik heb geen zin om in mijn eigen kamers te zitten,' verklaarde ze, toen Pallas haar een verwonderde blik toewierp. Het was allesbehalve gebruikelijk dat de Toraghana naar haar hofdames toe kwam. Het hoorde andersom te gaan en het kon geen toeval zijn dat Nura

uitgerekend vanavond met de regels brak. Sanda had het net immers nog over balans gehad. Tijd om er verder over na te denken kreeg Pallas niet. Gwenhyfar schonk een extra beker wijn in voor Nura en Sanda nam het woord.

'Honderden jaren geleden, misschien wel duizenden, vormde het continent Kyrana nog één geheel,' zei de hofdame. 'Het vasteland bestond niet uit twee helften, zoals vandaag de dag het geval is, en de Grote Kloof was nog niet ontstaan. Net als nu werd het vasteland in die tijd al omringd door een uitgestrekte oceaan. En voor de geesten was het vrouwelijke even waardevol als het mannelijke. Zonder elkaar konden ze immers niet bestaan.'

'Dat is logisch,' zei Pallas. 'Alleen een man en een vrouw kunnen samen kinderen verwekken.'

'Dat klopt,' zei Sanda. 'Maar het in stand houden van evenwicht gaat niet vanzelf. Probeer maar eens over een smalle plank te lopen zonder er vanaf te vallen. Dat kost moeite en soms heb je de hand van een ander nodig om je te leiden.'

'Dat is waar,' zei Gwenhyfar.

'Om die reden werden door de geesten Hoeders aangesteld om het evenwicht te bewaken. En dat niet alleen, ze moesten ingrijpen wanneer de balans verstoord dreigde te raken.'

'Wie waren de Hoeders?' vroeg Pallas. 'De Toraghs?'

'Nee,' zei Sanda. 'De geesten creëerden een nieuwe soort mensen. Zij konden de stemmen van de geesten horen en ze hadden te allen tijde de beschikking over hun magie. De Hoeders hadden als taak de mensen begeleiden naar een harmonieuze gemeenschap, waar iedereen even belangrijk was en waar het mannelijke en het vrouwelijke gelijkwaardig waren. Daarnaast zorgden ze voor de natuur. De Magi's vormden de mannelijke helft van de groep Hoeders. Zij werden geboren uit het water van de oceaan en kregen zowel de ijzige hardheid als de vloeibare zachtheid van het water mee. De vrouwelijke Hoeders werden Ruchia's genoemd. Zij werden geboren uit vuur, dat soms een aangename warmte verspreidde, maar dat ook kon opblazen tot een allesvernietigend wapen.'

'Hebben de Ruchia's daarom rood haar?' vroeg Gwenhyfar. 'Dat is wat mijn grootmoeder beweert, dat hun haar de kleur van vuur heeft.'

'En dat is waar,' zei Sanda. 'De Ruchia's hebben als enigen op het continent vlammend rood haar. Zelfs als ze oud worden blijft de rode kleur bewaard.'

'Wat vreemd,' zei Nura.

'Dat is vast magie,' meende Pallas.

'Of de wil van de geesten,' zei Gwenhyfar. 'Misschien wilden de geesten dat de Ruchia's altijd herkenbaar zouden blijven, ook als ze oud werden.'

'Wij mensen kunnen de drijfveren van de geesten niet bevatten,' zei Sanda. 'In elk geval werden er precies evenveel Magi's als Ruchia's geboren en het einde van hun levens ging ook gelijk op. Steeds als er een Magi stierf, stierf ergens op het continent een Ruchia en andersom. Zo bleef de balans tussen water en vuur, het mannelijke en het vrouwelijke, behouden. Dat ging een tijdje goed, tot een noodlottige omslag plaatsvond.'

'Wat gebeurde er?' Pallas schoof naar het puntje van de bank en ook Nura en Gwenhyfar hingen aan Sanda's lippen. De hofdame leunde achterover en nipte van haar wijn.

'Wat er altijd fout gaat als er meer dan één kapitein op een schip vertoeft,' zei ze. 'De Ruchia's en de Magi's waren het niet langer eens over de manier waarop ze het leven op het continent tot harmonie konden brengen. Ze verloren het doel van hun bestaan geleidelijk uit het oog en gingen steeds meer hun eigen weg. Dat had als gevolg dat de balans die geesten voor ogen hadden aan het wankelen gebracht werd. Hoe verder de Ruchia's en de Magi's uiteendreven, hoe meer het evenwicht van de natuur werd aangetast. En ook onder de mensen trok alles scheef.'

'Komt het daardoor dat de mannen in ons territorium alle macht in handen hebben, zodat wij, vrouwen, nauwelijks iets te vertellen hebben?' vroeg Nura.

Sanda knikte. 'Toch waren het niet alleen de mannen die daar schuld aan hadden,' vervolgde ze. 'De menselijke mannen hunkerden naar absolute macht en de vrouwen gaven hun eigen macht uit handen. En al waren er in het begin nog veel vrouwen die terugvochten, de mannen trokken met brute kracht steeds vaker aan het langste eind. Ten slotte gaven bijna alle vrouwen de strijd op en onderwierpen ze zich aan hun mannelijke meesters. De Magi's werden verleid door de macht en rijkdommen die de Toraghs, de mannelijke heersers van de territoria, zichzelf toe-eigenden. Ze baadden zich in weelde en ze wilden het maar al te graag voor het zeggen hebben. Zoals jullie allemaal weten is dat gelukt, want de Hofmagi's zijn al eeuwen de belangrijkste adviseurs van de Toraghs.'

'En de Ruchia's?' vroeg Pallas. 'Wat deden zij eraan?'

'De Ruchia's maakten hun eigen fouten. Zij zagen dat het mannelijke het vrouwelijke ondergeschikt probeerde te maken en begonnen de Magi's als bedreiging te beschouwen. Natuurlijk hadden ze de Magi's kunnen wijzen op de valkuilen die op hun pad lagen, maar dat deden de Ruchia's niet. Ze voelden zich machteloos en zonderden zich af van de gemeenschap. De ene keer per jaar dat de Magi's en de Ruchia's nog bij elkaar kwamen om de ontwikkelingen te bespreken, liepen de emoties hoog op en liepen hun besprekingen steevast uit op ruzie. Ze vergaten dat het evenwicht niet bij zwart of wit te vinden was, maar in het midden, waar de twee uitersten zich met elkaar vermengden tot grijs. Ze bundelden hun magie niet langer tot een stabiele kracht en bestreden elkaar met woorden en magie.'

'En de geesten? Deden die er helemaal niets aan?' vroeg Gwenhyfar.

'O, jawel,' zei Sanda. 'Toen de geesten beseften wat er was gebeurd ontstaken ze in woede. De aarde schudde en trilde en het continent scheurde in twee helften uiteen. Zo ontstond de Grote Kloof. Zout water overspoelde het Noorden en de golven vernietigden alles op hun pad. En toen de geesten weer tot rust kwamen steeg het residu van hun woede op uit de kloof. Tientallen gevleugelde slangen kwamen tevoorschijn uit de diepte. Ze werden serpenta genoemd en vlogen als getuigen van de rampspoed over het land.'

'En hoe liep het af met de Magi's en de Ruchia's?' vroeg Nura.

'De Hoeders kregen een reprimande van de geesten die als een stormwind over de vlakten joeg. De geesten bepaalden dat de Magi's en de Ruchia's hun krachten nooit meer mochten vermengen. Magie werd plaatsgebonden en iedereen kreeg een eigen krachtplaats. Onafhankelijk van elkaar moesten de Magi's het evenwicht op het continent terugbrengen, waarbij de Magi's het mannelijke omarmden en de Ruchia's het vrouwelijke. Ze waren echter verder van elkaar verwijderd dan ooit, zodoende kwam het evenwicht nooit meer helemaal tot stand. Wanneer de Magi's boos waren op de Ruchia's begon het te stormen en sloegen hoge golven tegen de rotsen aan de kust. Werden de Ruchia's geprikkeld, dan barstte ergens op het continent een vulkaan uit of laaide een grote brand op. Zelfs nu wonen de Magi's nog binnen de muren van de territoria en de Ruchia's daarbuiten.'

'Ik denk niet dat daar ooit verandering in komt,' zei Gwenhyfar. 'Water en vuur gaan nu eenmaal niet samen. Als je veel water op een vuur gooit gaat het uit, en als je te weinig water gebruikt verdampt het door de hitte. Dan overwint het vuur.'

'Dat niet alleen,' zei Pallas. 'Iedereen is bang voor de Ruchia's, en de Hofmagi's zijn niet geliefd bij het volk. Misschien voelen de mensen hun onbalans aan en gaan ze hun daarom uit de weg.'

'Dat is goed mogelijk,' zei Sanda. 'Maar het verhaal eindigt niet bij de scheiding tussen de mannelijke en vrouwelijke magie. Er zit nog een staartje aan, in de vorm van een voorspelling die tot nu toe nog niet is uitgekomen: de belofte van de liefdespijl.'

'De liefdespijl?' Pallas grinnikte. 'Wat is dat in vredesnaam?'

'Ooit is voorspeld dat de allerbeste meestersmid op het continent een pijl zal smeden die zo licht, sterk en soepel is dat hij niet kan breken. Deze pijl kan geen sterveling doden of verwonden, en wanneer hij wordt afgeschoten kiest hij zijn eigen weg.'

'Dan is het een magische pijl,' zei Nura.

'Absoluut,' zei Sanda. 'Het is een magische pijl die liefde brengt.'

'Dat klinkt wel erg romantisch,' Nura grinnikte.

'Mijn broer is smid,' zei Gwenhyfar. 'En een goede ook. Misschien is hij het wel die de pijl maakt.'

'Wie weet,' zei Sanda glimlachend. 'In elk geval eindigt de legende als volgt: Ooit zal een Toraghdochter de liefdespijl afschieten en het hart van een Toraghzoon treffen zonder hem te doden. Ze zullen van elkaar houden tot het einde der dagen en samen zullen zij het mannelijke en vrouwelijke terug in evenwicht brengen. Al het leed dat door de Magi's over het continent is afgeroepen zal door hun liefde ongedaan worden gemaakt. Tot het zover is zullen evenwel stormen blijven woeden, vulkanen uitbarsten en zijn de Magi's en Ruchia's gedwongen gescheiden van elkaar te leven. Het is immers niet de magie zelf die gevaarlijk is. Het gevaar schuilt in de manier waarop ermee wordt omgegaan.'

'Dus eigenlijk is magie net zoiets als een mes,' zei Pallas. 'Je kunt het gebruiken om eten klaar te maken en je kunt ermee doden. Het is aan jou wat je ermee doet.'

'Zo is het,' zei Sanda.

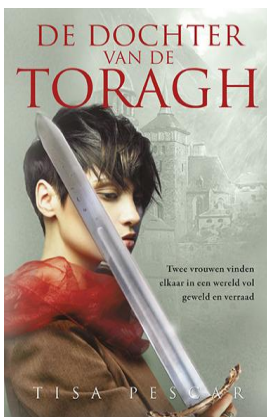
'Misschien schiet jij die liefdespijl wel af, Nura,' zei Pallas met een grijns. 'Als je met de Toraghul van Priade trouwt en de vonk slaat over, kun je hem met je kruisboog een liefdespijl in zijn hart schieten.'

'Nee, dat zal nooit gebeuren!' zei Nura afgemeten. Ze keek opzij naar Sanda: 'U weet wel waarom.' Ze stond op en beende met grote stappen de kamer uit.

Pallas en Gwenhyfar keken haar verbaasd na.

'Heb ik iets verkeers gezegd?' vroeg Pallas op fluisterton.

'Nee, Pallas.' Sanda schudde haar hoofd. 'Jou treft geen blaam. Nura heeft het moeilijk met haar vertrek en al het onbekende dat haar te wachten staat. Laten onze afscheidscadeaus tevoorschijn halen. We zouden haar een fijn afscheid bezorgen, geen dramatisch vaarwel.' Sanda stond op, pakte een kunstig geborduurde groene jurk uit haar kledingkist en liep naar Nura's kamer. Pallas en Gwenhyfar volgden met hun eigen cadeaus. Geen van drieën keken ze naar buiten. Daardoor zagen ze niet dat een felgekleurde serpenta met machtige vleugelslagen over de burcht vloog.

DE DOCHTER VAN DE TORAGH | TISA PESCAR | UITGEVERIJ LUITINGH SIJTHOFF

Als de geruchten steeds sterker worden dat barbaren uit het noorden de Grote Kloof willen oversteken om het vruchtbare zuiden te veroveren, slaan de twee alleenheersers, de Toraghs van de bedreigde territoria Birana en Priade, de handen ineen om de enige toegang tot hun land te verdedigen.

Ze besluiten een bondgenootschap aan te gaan, dat bekrachtigd zal worden door het huwelijk van Nura, dochter van de Toragh van Birana, met Kyton, de zoon van de Toragh van Priade. Armina, de zus van Kyton, begeleidt Nura met een escorte naar het Misteland, waar Nura onderworpen zal worden aan een reeks rituelen om te bepalen of zij het huwelijk met Kyton waardig is.

De eerste van vele problemen dient zich aan als Nura zich sterk aangetrokken blijkt te voelen tot Armina, want op gelijklingenliefde staat in grote delen van zowel Birana als Priade nog altijd de doodstraf. Bovendien komt daarmee het bondgenootschap in gevaar.